

ALICA BARTKOVÁ

ZABIJACI

FORZA MUSIC • 2014

Copyright © Alica Bartková, 2014
Illustrations © Alica Bartková, 2014
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2014
All rights reserved

DETEKTÍV
2011 KA

ISBN 978-80-89359-67-7

ALICA BARTKOVÁ

ZABIJACI

1. MARK A JACK

Mark stál v izbe s brokovnicou v rukách, pozeral sa na vystrašené tváre domácich a myslel na svojho otca, ktorý ho naučil strieľať. Jeho otec bol poľovník a už ako malého chlapca ho učil loviť.

„Je na čase chopiť sa zbrane!“ povedal mu, keď mal Mark asi šesť rokov.

Odviezol ho lesnou cestou na starom nákladiaku tak hlboko do lesa, ako to len išlo, a potom pokračovali ešte dlho peši. Cez vysokú trávu, kríky a stromy, až k starej drevenej besiedke. Tú Mark už poznal, pretože kedysi tam boli všetci traja aj s mamou. Vyliezli na ňu a otec mu dal do rúk ťažkú, mohutnú zbraň – jedným koncom mu ju oprel o pravé plece a druhým koncom zamieril do tmavého lesa.

„Vidíš ten krížik tu?“

„Áno.“

„Jeho stred musí mieriť na to, na čo chceš strieľať.“

„Dobre.“

„Musíš byť však opatrný a predvídať okamih, kedy sa cieľ nepohne. Máš iba jednu šancu. Ak netrafiš prvýkrát, cieľ navždy zmizne.“

Teraz stál uprostred izby v cudzom dome s troma vystrašenými obyvateľmi pri stene. Veta: „Máš iba jednu šancu,“ pre tých ľudí neplatila. Nemali kam ujsť. Bolo mu ich takmer ľúto, pretože aj keď nevnímal všetky tie prosby a náreky, výrazy ich tváří sa mu zarývali pod kožu. Prisahal by, že vždy predtým, ako niekomu vpálil guľku do tela, videl v jeho očiach úplnú oddanosť. Obete by boli schopné spraviť takmer čokoľvek, len aby si to rozmyslel. Boli by ho schopné asi aj milovať, len keby odložil zbraň a nechal ich žiť.

„Mark, skonči to už,“ povedal jeho parťák Jack. Stál za ním, v ruke držal veľké šedé vrece a tupo na neho civel, tak ako vždy.

Keď odchádzali, všimol si, že Jack má zase o jeden zub menej. V poslednom čase mu padali ako listy na jeseň. Následok jeho odvekej závislosti od všetkých možných drôg, ale favoritom bol posledné roky ich kráľ – heroín. Hovoriť mu, že to s ním preháňa, bolo zbytočné, takisto ako chcieť od neho, aby žil iný život. Drogy, bary, bitky, úteky a prepady – to bol ich život. Jack bol v tom dobrý, rovnako ako Mark. Keby žili inak, boli by možno len nepodstatné kusy nejakej sračky – aspoň si to stále nahovárali. Sami osebe, jeden bez druhého, bez fluida, ktoré si okolo seba vytvorili, by neboli ničím. Ako zub, dokonale zapadajúci medzi ostatné zuby. Keď ho však držíte vybitý medzi dvoma prstami, pripadá vám len ako nepodstatný kúsok zmesi vápnika a iných zložiek, ako kus niečoho rovnako nepodstatného. Vreca s cudzími (teraz ich) vecami hodili na zadné sedadlo auta a opäť odfrčali do neznáma.

Vtedy na tej besiedke sa po dlhej chvíli vyčkávania objavila laň. Pôsobila pokojne a nehybne, a tak, aj keď s malým zaváhaním, jej Mark zamieril priamo na hlavu a vystrelil. Pažba

zbrane ho udeľa do pleca, ľaň klesľa na zem a oni si s otcom išli pre svoj úľovok. Vtedy si ešće presne neuvedomoval, že práve zabil živú bytosť. Pripadalo mu to ako súčasť niečoho, čo nemôže zmeniť. Keď prišli k ľani, ešće žila, pretože ju neľtrafil do hlavy, ale niekde medzi rebrá, a tak otec vytiahol nôž, podržal jej hlavu a podrezal krčné tepny. Doteraz si pamätá jej veľké vystrašené oči, ktoré postupne strácali strach, aj život, až kým neboli ako skľenené koráľiky z ľamovej šperkovnice.

„Dobrá práca, synak,“ povedal vtedy otec. Stále však nechápal, prečo sa to muselo stať. Niekde vo vnútri ale cítil, že mal na výber, a je za to zodpovedný on. A preto nikdy neobľahoval žiadnu smrť, ktorú v živote spôsobil.

Po niekoľkých hodinách cesty v rozheganom starom buicku zastavili pri pajzli s neónovým bľikajúcim nápisom UGLY ISLAND. Bol to jeden z tých nechutných barov, na aké pri ich cestách narazili mnohokrát, a ktorý dokonale zapadal do ich života. Rovnako hľnusný zvonka ako aj zvnútra. Keď vstúpili, ovalil ich smrad rozľiateho piva, cigaretového dechtu a potu ľľudí, rovnako hľnusných ako ten bar. Sediace a ľtackajúce sa postavy, zazerajúce po prišľelcoch, delili len nepodstatné rozdiely ako ľľarba košľel, ľľazvy po bitkách a vyrážkach z ľľakné na iných miestach a stupeň opitosti. Na zopár vrtiacich sa žien s našľuchorenými, začľmudenými vlasmi, sňľažiacich sa upúťat na seba pozornosť hlavne svojimi krátkymi sňľkňami, sa nechťtali dokonca ani tie otrasné typy okolo nich. Bolo vidieť, že všľetci, alebo aspoň väčšina z nich nemala na práci nič ľľepšie ako piť tvrdý ľľalkohol – doobeda s ľľadom, poobede bez ľľadu a zapíjať ho pivom. Sadli si teda rovno k baru a dali si dvojitého Johnnieho Walkera s ľľadom.

„Mark, prečo vľľdy musíme skončiť takto?“

„Kto povedal, že musíme? Vždy si môžeš zobrať svoj podiel a ísť kadeľahšie.“

Jack vedel, že kedykoľvek to môže zabaliť a prefetovať sa k smrti v nóbl hoteli alebo hocijakej diere, na akú si pomyslí. Väčšinu z ich ulúpených peňazí mali uloženú v bezpečnostnej schránke na stanici v New Porte a zvyšok vždy nosili so sebou. Kedykoľvek si mohol polovicu zobrať a ísť kadeľahšie. Vedel tiež však, že keby tak spravil, nasledoval by už iba koniec. Iný život ako s Markom totiž ani nepoznal. Vyrástli spolu a znášali spolu všetku nespravodlivosť, ktorá sa na nich sypala ako krúpy pri nekonečnej smršti. Jackov otec bol krutý muž, ktorý nemal zľutovanie ani so svojimi deťmi, a aj keď sú teraz Jackove reakcie pod vplyvom drog pomalšie ako kedykoľvek predtým, stále sa dokáže uhýbať ranám tak šikovne, že z akejkoľvek bitky vyjde takmer bez škrabanca. Obaja boli tie typy, pred ktorými matky chránia svoje dcéry a otcom kypí žľč už pri pohľade na nich. Olúpili a zabili už veľa ľudí, no ešte nie sú nijako známi a správa o ich smrti by tiež nebola tá, ktorá by obletela svet. Sami sa niekedy čudujú, že ich doteraz nik nechytí a páchať zločiny je také ľahké. Možno preto, že si nikdy netrúfli na banku alebo obchod s luxusným tovarom – po takých zlodejoch sa pátra vo dne v noci. No keď niekto vykradne dom a zabije v ňom zopár ľudí, zdá sa, že schopnosti vyšetrovateľov ochabujú ako dieťa pri uspávanke. Čím viac sa zločin týka jednotlivca, a nie skupiny ľudí, tým menej pozornosti mu venujú. A navyše, aj keď Mark s Jackom zabili už osemnásť ľudí, nik tie vraždy nespájal. Vždy to prebiehalo rovnako. Po vyhliadnutí si a niekoľkodňovom pozorovaní domu, ktorý vyzeral nadštandardne (ale nie príliš, pretože nikdy neviete, komu taký dom môže patriť), si vytypovali moment,

kedy tam nikto nebol. Rozbili okno, vošli dnu, a ak bol ich postreh náhodou zlý a vo vnútri na nich civelo niekoľko párov vystrašených očí, rýchlo ich nahnali k stene a zastrelili jedného po druhom. Nemalo význam počúvať ich sľuby, že nikomu nič nepovedia a prosby, nech nestrieľajú. Na vystrašené obete sa spoľahnúť nedá, a tak bez súcitu rýchlo ukončili ich šok. Potom sa rozdelili, aby prezreli zvyšok domu, kde by sa mohol ukrývať niekto s vytočeným číslom polície a telefónom nalepeným na uchu. Raz sa im stalo, že v kúpeľni bola akási žena, omotaná do uteráka a s ďalším na hlave. Tak odetý by nechcel zomrieť nik. Raz našli na záchode sedieť muža, ktorý práve vykonal svoju poslednú potrebu a uvoľnenie následne vystriedal šok, takže zomrel s vyplštenými očami sediac na mise. Hnusná smrť.

Keď v dome nebol už nik, v rukaviciach a s veľkými plátennými vrecami pod pazuchami prehľadali všetky domnelé zákutia, kde by sa mohli nachádzať peniaze a cennosti. Nočné stolíky, skrine, písacie stoly, kuchynské skrinky, priestory za obrazmi a, samozrejme, peňaženky a tašky. Brali šperky, sošky, hodinky, skratka draho vyzerajúce veci, ktoré potom predali, kde sa dalo. Niekedy sa však v ich vakoch objavili aj veci ako hlinená kačka z krbovej rímasy, hlúpa drevená, na ružovo namaľovaná soška mačky, ťažidlo na papiere, vyvolávajúce dojem poletujúceho snehu nad miniatúrnou krajinkou, alebo sklenené sošky, vytrhnuté z mnohoročnej zbierky. Také veci sa objavovali v poslednom čase najmä v Jackovom vaku, pretože ten už sotva rozoznával noc od dňa, nieto ešte bezcenné veci od drahých. Všetkých tých vecí sa potom aj tak museli čo najrýchlejšie zbaviť, ale Jack si vždy niečo nechal, a potom sa im to hromadilo v aute, kvôli čomu sa vždy hádali. Hline-

ná kačka sedela na zadnom sedadle auta takmer mesiac, až dovtedy, kým nevymenili auto (kvôli bezpečnosti to robili asi každé dva mesiace) a Marka neprešla trpezlivosť. Zahodil ju v nejakom zapadákovom kontajnera pri miestnej krčme. Keď to Jack zistil, šalel a z očí mu sršala divokosť. Vtedy si Mark po prvýkrát uvedomil, že sa z Jacka stáva len jeho šialená verzia. Keby Mark uvažoval racionálne, s najväčšou pravdepodobnosťou by sa ho zbavil, alebo sa posunul iným smerom. Keď však nemáte domov, rodinu, zázemie, ani prácu, ktorá by vás naplňala, blízky vzťah s niekým je to jediné, čo vám zostáva, aj keď je tou osobou tridsaťročný, neustále sfetovaný, mierne zapáchajúci človek menom Jack. Aj keď o tom, aký blízky je ten vzťah, keďže Jack sa čoraz viac vzdáva aj sám sebe, by sa dalo uvažovať, myšlienka pevného priateľstva, ktoré navyše spája aj temná minulosť a pravdepodobne aj budúcnosť, je zakorenená v Markovej hlave ako burina.

Teraz v bare s názvom UGLY ISLAND trasie Mark Jacka za rameno.

„Nespi, musíme sa pohnúť.“

Jack sa divokým pohľadom poobzeral okolo seba a nekoordinovanými pohybmi si pripálil cigaretu.

„Kam teraz?“

„Niekam, kde je to bezpečné.“ Aj keď dobre vedel, že bezpečné to nie je nikdy.

Asi po hodine cesty zastavili pri moteli typu: tu máš prachy a nepýtaj sa, kde si nik nepýta váš preukaz totožnosti. Vždy, keď sa opäť ocitli v jednej zo zatuchnutých izieb, niekedy plnej švábov, Marka zaliala vlna pochybností o tom, ako dlho takýto život ešte zvládne žiť. Neustále odťahovanie záclony a sledovanie, či po nich niekto nejde, neustály stres z toho,

či záblesky svetla nie sú z policajného majáka... Ale iný život nepoznal a pomaly strácal aj odvahu žiť inak.

„Myslíš, že tu niekde zoženiem Pappa?“

Jack volal Pappa každého drogového dílera, ktorý bol na blízku.

„Radšej sa osprchuj, smrdíš ako prasa.“ A uvalil mu jednu po hlave.

„Áau!“

„To máš za to, že si taký sprostý!“

Osobná hygiena, aj keď si na nej zakladáte, vám na mieste, na akom sa opäť ocitli, pripadá zbytočná. Smrad z usadnutého prachu, okorenený sekrétmi ľudí a nedôkladne čistených vecí vás celých obalí ako novorodenca do nechutnej perinky. Zbytočne na seba kydáte litre šampónu, pred tým pachom vás chráni len oblečenie, ktoré máte na sebe, to však tiež rýchlo presiakne tou slizkou arómou. Jackovi to už nevadí, pretože je sám presiaknutý oveľa horším svinstvom, ale Mark sa stále snaží nesplynúť s tým jedom a umývať sa tak často, ako sa len dá. Možno bude niečo aj na tom, že keď vyrastal, kúpeľňa bola jediné miesto, kde sa cítil relatívne bezpečne pred vyčíňaním svojho otca. Jeho otec nebol vždy taký. Pracoval ako stavbyvedúci v stavebnej firme, ale kvôli nezhodám s vedením firmy ho vyhodili. Začal piť, kvôli pitiu si nevedel nájsť žiadnu inú prácu, a tak v ňom rástla agresivita, ktorú si čoraz viac začal vybiť na Markovej matke. Keď nadišiel ten okamih, mama mu vždy povedala, že má utekať do kúpeľne, zamknúť sa a nevychádzať. A tak Mark vždy pretrpel tie muky v kúpeľni, krčiac sa pod umývadlom, zapchávajúc si uši, aby nepočul mamine výkriky. Jedného dňa, keď mal trinásť rokov, však mama zomrela. Nevie sa, či to bolo kvôli neustálym bitkám, alebo jej

oslabený organizmus jednoducho nezvládol nejakú chorobu, ale Mark to vždy dával za vinu otcovi, ktorý si odvtedy vybíjal svoju zlosť na ňom. Jack bol na tom podobne, až na to, že u nich prepadla alkoholizmu aj jeho matka a psychickému, aj fyzickému týraniu sa nevyhol Jack, ani jeho dve staršie sestry.

Čo môže vyrásť z takých detí? – Tým sa obaja oháňali celý svoj život, aj keď vedeli, že je to len barla na ospravedlnenie, a oni sami si vybrali, ako budú žiť.

Mark zatvoril dvere na motelovej izbe a pobral sa do auta vytiahnuť ešte nejaké veci, čiže hlavne whisky a tie krámy, čo práve ukradli. Nie je totiž bezpečné ich nechávať v aute. Cesťou rozmýšľal, kde ich predajú. Najlepšie to bude v nejakom zapadákovke bez všetečných kamier, kde sa nik na nič nepýta, a hlavne, poriadne ďaleko od tohto miesta. Vedľa ich auta parkovali ešte ďalšie tri a na parkovisku postávali štyria teenageri, ktorým zrejme patrilo jedno z nich, a hlučne sa smiali. Nezдалo sa, že by ho pozorovali, dokonca sa ani nedalo povedať, že by ho vnímali, no Mark si ich aj tak prezrel od hlavy po päty a zaujal výhražný postoj. Nemohol predsa vytiahnuť z auta veľký šedý vak plný harabúrd bez toho, aby si to nevšimli. Nabral teda len niečo do dvoch menších tašiek a zamkol auto. Ešte na teenagerov hodil výhražný pohľad pri zvuku prázdnej plechovky, ktorú hodili na zem, a šiel naspäť. Keď vošiel do izby, naskytla sa mu scéna, ktorú už videl najmenej stokrát, no vždy ho prekvapí a mierne našťve. Jack fajčil zrejme svoju poslednú dávku cracku, sedel na posteli s nepričetným pohľadom vedľa ich zbraní a trochu ním mykalo. Všade bol tabakovo-crackový dym, a tak Mark rýchlo otvoril okno.

„Ty debil, koľkokrát ti mám hovoriť, že keď už musíš vkuse brať to svinstvo, tak aspoň otvor okno!“

Jack zamrmľal niečo ako: „Sorry, Mark,“ a zviezol sa na posteľ.

Ten zub, čo mu vypadol naposledy, bol predný, takže nelenže mrmlal, ale teraz navyše aj šušľal.

Zobral mu z ruky ešte dymiaci alobal so zvyškami heroínu a zbrane uložil do skrine, kde okrem nich nebolo nič. V izbe bol malý televízor bez diaľkového ovládača, tak ho zapol a ručne začal prepínať kanály. Hľadal správy, ale narážal iba na samé staré filmy, zrejme kategórie B a nižšie, prírodopisné seriály a relácie o varení. Vzdal to teda pri kanáli, kde muž v bielom plášti pitval pytóna a hovoril, že tá hnedá masa, ktorú po kúskoch vyťahuje, sú zvyšky aligátora. Pozrel na Jacka, ktorý vyzeral ako pacient v kóme po rádioaktívnom ožiareni, po vytiahnutí z kanála, po znásilnení celou armádou. Začal teda vyťahovať z tašiek ulúpené veci a prezerat si ich. Perľový náhrdelník, o ktorého pravosti nevedel nič, zlaté náramky, zlaté retiazky, náušnice z bieleho zlata (vedel, že je to zlato, a nie striebro podľa lesku), prstene s očkami, prstene bez očiek, tvorené len z prepletených kovov, hodinky, ktoré ukazovali 19:30 a náhrdelníky. Jeden z nich, strieborná retiazka a troma malými príveskami v tvare kotvy, srdca a kríža mu pripomenul jediné dievča, ktoré mal kedy rád, pretože nosila podobný. Volala sa Hailey a jej protichodné názory a spôsob života ho na nej bavili najviac. Vždy mala chladničku plnú ovocnej detskej výživy, a pritom fajčila jednu od druhej. Na raňajky jedávala vložky s mliekom a poobede jej nerobilo problém vypiť s ním fľašu whisky. Ráno chodievala behať a večer sa napchávala burgermi. Ona bola dievčatko z bohatej rodiny chodiace na výšku a zahadzovala sa s ním, vyvrheloľ bez svetlej budúcnosti. Ale vedel, že ho milovala, rovnako ako

on ju. No zrejme nie natoľko, aby prekonala všetky rozdiely, ktoré ich oddeľovali. Doteraz má v mysli vryté jej svetlé vlasy, tmavé oči a charakteristickú vôňu, ktorá sa nedá ani porovnať s tým smradom, čo cíti teraz.

Jack sa prebral a začal mrmlať čosi ako: „Kde sme?“

Neodpovedal mu, pretože to bolo zbytočné.

2. HAILEY A TODD

Držím oči zatvorené, aj keď nasilu. Pokúšam sa zaspáť, ale všetko je proti tomu. Moje srdce, ktoré v tele splašene preháňa krv ako na horskej dráhe, svaly na viečkach, ktoré ich neustále ťahajú hore, myšlienky, šialene sa striedajúc, naberajú rýchlosť Formuly 1, svetlo pouličnej lampy, ktorého intenzitu cítim aj za zatvorenými viečkami, hluk áut, hlasy ľudí... tak toto všetko mi nedopraje spánok. A pritom bolo moje telo unavené už pred dvadsiatimi hodinami. Je neuveriteľné, ako ho dokážu myšlienky vystresovať, zvýšiť srdečnú frekvenciu, tlak krvi a získať nad ním nadvládu.

Pred dvadsiatimi hodinami som bola totiž úplne pokojná a pripravená na spánok. Unavená a mierne unudená pozera-
ním nejakého starého nemého filmu, ktorý vysielali v nesko-
rých hodinách, unavená z takmer celodennej práce za poči-
tačom, unavená zo všetkých rečí a povinností. Ako som tak
z posledných síl vnímala preafektované výrazy v tvárach her-
cov a predstavovala si, ako sa pomaly presuniem do postele,
aby som opäť nezaspala na gauči, zazvonil pri dverách zvonec.

Panebože, to snáď nie je možné! Kto mi môže zvoniť pri
dverách o pol druhej v noci?! Všetci známi, ktorí vedia, kde

bývam, majú aj moje telefónne číslo, tak by najskôr hádam zavolali. Nenapadol mi nik, kto by bol schopný dotrepať sa ku mne bez varovania o pol druhej v noci. Nakoniec som si pomyslela, že to zrejme bude nejaký sused, ktorý nevie, čo so sebou, alebo že je to naozaj nejaký zločinec, ktorý si ma chce pripočítať k svojim obetiam. Pravdupovediac, dosť ma to vystrašilo a únava hneď ustúpila. Povedala som si, že sa to pokúsim odignorovať. No keď sa zvonec nástojčivo ozval aj druhý, aj tretíkrát, tak mi došlo, že nočný návštevník sa len tak ľahko nemieni vzdať. Nezostávalo mi nič iné, ako pretrpieť nástojčivé vyzváňanie, alebo набраť odvalu a otvoriť dvere. Dočerta! Vždy som si hovorila, že si musím zaobstarať dvere s priezorom, ale doteraz sa tak nestalo.

Keď sa zvonec ozval už piatykrát, vstala som z gauča a pomaly vykročila k dverám. Šieste zazvonenie a rýchlo som ich otvorila. O tom človeku, ktorý tam stál, som si myslela, že ho s najväčšou pravdepodobnosťou už nikdy neuvidím. Jeho tvár, vzdialená pol metra a pätnásť rokov, na mňa vycivene pozerala, rovnako ako ja na neho. Je trochu zmenený, najmä jeho nos vyzerá ako po niekoľkonásobnej zlomenine a veľká jazva nad ľavým obočím svedčí o existencii násilia vo svete.

„Si to ty?“

Hlúpa otázka, pretože by som ho spoznala aj z kilometrovej vzdialenosti.

„Ahoj Hailey.“

„Čo tu robíš?“

„Nepozveš ma ďalej?“

Odstúpila som od dverí a uvoľnila cestu svojmu bratovi, ktorý ma pred pätnástimi rokmi opustil. Po tom, ako som sa jedného dňa vrátila zo školy a našla oboch rodičov v kalužiach

krvi s rozstrieľanými tvárami a zdemolovaným nábytkom všade okolo nich, prisúdili mňa aj brata do opatery našej tete Lily, maminej sestre a jej manželovi Charlesovi. Asi o dva mesiace po tej tragickej, nechutnej, nevysvetliteľnej udalosti môj brat Todd náhle zmizol. Mala som vtedy štrnásť, on práve dovŕšených osemnásť rokov a nechal mi len list s krátkym odkazom, že „musí ísť“. Niežeby som svoju tetu a uja nemala rada, práve naopak, ale Todd mi bol najbližšou osobou, ktorá mi na svete zostala. Nikdy som nepochopila, prečo náhle odišiel a ani to nikomu nevysvetlil a postupne som ho začala nenávidieť. Pociťovala som to ako zradu a moja nenávisť voči nemu sa dala postupom času porovnať s nenávisťou, ktorú som pociťovala k vrahovi našich rodičov, ktorého nikdy nenašli.

A zrazu tam po pätnástich rokoch stál uprostred mojej izby, bez slova, bez ohlásenia, bez vysvetlenia. A ja som sa počula, ako so zaťatými zubami hovorím, nech sa posadí. Sedela som v jednom kresle, on v druhom oproti mne, obaja sme mlčali, všetky nervy a svaly napäté a čakali, kto začne prvý. Situácia, pripomínajúca dvoch pištoľníkov z divokého západu, stojacich oproti sebe s cieľom vpáliť tomu druhému guľku do hlavy. Začala som teda ja.

„Čo tu chceš?“

„Chcem, aby si ma vypočula.“

Napadlo mi nespočetné množstvo viet typu: Teraz, po pätnástich rokoch?, Mal si to urobiť dávno!, Prečo by som ťa mala počúvať práve teraz?!, ktorými by som ho mohla zaplaviť, ale klamala by som, keby som povedala, že ma to nezaujíma. A nemala som ani náladu na zbytočné reči, tak som mu jednoducho odvrkla:

„Hovor.“

Todd odvrátil odo mňa zrak a začal hovoriť.

„Viem, že je už na niektoré veci a vysvetlenia neskoro, ale musím ti povedať, že pre mňa nebolo ľahké odísť.“

Uvedomila som si, že zuby zatínam čoraz pevnejšie a moja žľč snáď vykypí. Hádam si nemyslí, že mu teraz odpustím! Toho, čo zabil našich rodičov, by som najradšej zabila sama a cítim k nemu takú tú nenávisť, pri ktorej mi sťahuje žalúdok, hrdlo a pery. K bratovi však cítim iný druh nenávisti, taký, pri ktorom sa mi naženie do mozgu krv ako z prasknutej vodnej nádrže a srdce mi bije ako o závod. Možno preto, lebo je to nenávisť okorenená aj trochou ľútosti, sebaľútosti a pocitom odvrhnutia. Nechal ma predsa bez vysvetlenia samú s myšlienkami na mŕtvych rodičov. S ich krvavými obrazmi, zafixovanými kdesi v mozgových závitoch, som sa pokúšala u psychológa zmieriť roky, ale nepodarilo sa a doteraz spávam so zažatým svetlom. Nejako som však cítila, že keby som na to nebola sama a zdieľala svoje nešťastie spolu s Toddom, bolo by to ľahšie. No brat tu nebol a nezaslúži si odpustenie. Todd odhadol správne, že nemienim reagovať na čokoľvek, čo povie, a pokračoval ďalej.

„Vražda našich rodičov nebola lúpežná, pretože všetky cennosti zostali v dome. Neustále som sa preto pýtal sám seba, prečo sa to stalo. Nejakí psychopati to urobili z nudy? Nieкто mal niečo proti našim rodičom? Boli naši rodičia skutočne tí ľudia, za ktorých sme ich pokladali? Všetmi možnými spôsobmi som pátral po podobných prípadoch, kedy nieкто zavraždil ľudí, ale cenností sa ani nedotkol. Žiadne odtlačky, žiadna stopa. Najprv tu v okolí, kde sa nič také nevyskytlo, potom všade, kde bola o tom čo i len zmienka. Takýchto prípadov bolo však zarážajúco veľa a ich príčiny boli vo väčšine pomsta

alebo psychická porucha páchatela. Bývali sme predsa v malom mestečku, kde každý každého pozná, a nemyslím si, že niekto z tých ľudí by bol niečoho takého schopný. A keby niekto podozrivý prechádzal cez mesto, hneď by to všetci vedeli. Vyplývalo mi z toho jediné, a teda, že to urobil niekto cielene a musel si dať veľký pozor, aby ho nik nespozoroval. Kto by však chcel niečo také spraviť práve našim rodičom?! Všetky myšlienky sa mi zredukovali len na túto jednu a nemohol som ju dostať z hlavy, nech som robil čokoľvek. Nikdy mi nebolo jasné, či chcem viac nájsť toho vraha, alebo ujsť pred vlastnými myšlienkami. Potreboval som buď zabudnúť, alebo to konečne nejako vyriešiť a pomstiť sa. Nikde som nemohol byť dlhšie ako pol roka a býval som všelikde. Od zatuchnutých hotelových izieb plných švábov, po priestranné domy s terasami a záhradami ako vystrihnutými z časopisov o bývaní. Záležalo to od toho, akých ľudí som poznal, akú prácu som mal... A robil som všetko možné – čašníka v zasmradenom pube, čašníka v nóbl hoteli, vyhadzovača v nočnom bare, asistenta šéfa v počítačovej firme, kuchára, záhradníka, automechanika, knihovníka, nočného strážcu, plavčíka, kuriéra... Ani sám neviem, čo všetko, ale nikdy som na jednom mieste nebol dlhšie ako pol roka. Ovládalo ma vnútorné napätie, ktoré mnou po istom čase začalo doslova šklbať a musel som ísť ďalej.“

Todd pozrel na mňa, dúfajúc, že uvidí nejakú reakciu, no dočkal sa len bezvýrazného pohľadu, pri ktorom som myslela na to, že všetko to, čo mi tu rozpráva, nezní ako detektívka, ale ako béčkový román. Todd teda pokračoval, evidentne si nie istý, či všetko to, čo povie, bude mať nejaký účinok.

„Vzťahy s ľuďmi som nadväzoval ťažko a vlastne je to tak doteraz. Vedomie, že ľudí, s ktorými sa zblížim, budem mu-